

AFDELING
BESTUURSRECHTSPRAAK

Uitspraak met toepassing van artikel 8:54, eerste lid, van de Algemene wet
bestuursrecht (hierna: de Awb) op het hoger beroep van:

appellant,

tegen de uitspraak van de rechtbank 's-Gravenhage, nevenzittingsplaats
Assen, van 4 mei 2012 in zaak nr. 12/7458 in het geding tussen:

de vreemdeling

en

de minister voor Immigratie, Integratie en Asiel.

Procesverloop

Bij besluit van 1 maart 2012, voor zover thans van belang, heeft de minister een inreisverbod tegen de vreemdeling uitgevaardigd. Dit besluit is aangehecht.

Bij uitspraak van 4 mei 2012 heeft de rechtbank het daartegen door de vreemdeling ingestelde beroep ongegrond verklaard. Deze uitspraak is aangehecht.

Tegen deze uitspraak heeft de vreemdeling hoger beroep ingesteld. Het hogerberoepsschrift is aangehecht.

De minister (thans: de staatssecretaris van Veiligheid en Justitie) heeft een verweerschrift ingediend.

Vervolgens is het onderzoek gesloten.

Overwegingen

1. In de enige grief klaagt de vreemdeling dat de rechtbank hem ten onrechte niet heeft gevolgd in zijn stelling dat de minister onvoldoende heeft gemotiveerd waarom de duur van het inreisverbod op twee jaar is gesteld. Daartoe voert de vreemdeling aan dat de bewoordingen van artikel 11, tweede lid, van richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (PB 2008 L 348; hierna: de Terugkeerrichtlijn) en de implementatie van die bepaling in de Vreemdelingenwet 2000 en het Vreemdelingenbesluit 2000 (hierna: het Vb 2000) er op duiden dat in elk individueel geval op basis van alle relevante omstandigheden de duur van het inreisverbod dient te worden bepaald. Daarmee is volgens de vreemdeling in strijd dat standaard de in artikel 6.5a van het Vb 2000 genoemde maximale duur van twee jaar wordt opgelegd en dat onduidelijk is of en zo ja welke bijzondere individuele omstandigheden kunnen leiden tot een kortere duur. Naar die omstandigheden zou moeten worden gevraagd alvorens te besluiten over de duur van het inreisverbod, aldus de vreemdeling.

1.1. De Afdeling heeft over de duur van het inreisverbod eerder, bij uitspraken van 15 juni 2012 in zaken nrs. 201201202/1/V4 en 201202257/1/V3 (www.raadvanstate.nl), overwogen dat geen grond bestaat voor het oordeel dat de benadering van de minister, waarin hij - behoudens het geval dat zich omstandigheden als bedoeld in het tweede tot en met zesde lid van artikel 6.5a van het Vb 2000 dan wel bijzondere individuele omstandigheden voordoen - een inreisverbod voor twee jaar oplegt, in strijd is met tekst of strekking van de Terugkeerrichtlijn.

Het voorgaande laat onverlet dat, zoals eveneens in de hierboven genoemde uitspraken van de Afdeling is overwogen, uit artikel 4:8, eerste lid, van de Awb, gelezen in samenhang met artikel 11, tweede lid, van de

Terugkeerrichtlijn, voortvloeit dat de minister de betrokken vreemdeling in de gelegenheid moet stellen om bedoelde individuele omstandigheden, in verband waarmee volgens de betrokken vreemdeling aanleiding zou bestaan voor een verdere verkorting van de duur van het inreisverbod, aan te voeren. Indien een vreemdeling zodanige omstandigheden heeft aangevoerd, zal de minister, indien hij daarin geen aanleiding ziet om de duur van het inreisverbod verder te verkorten, ingevolge artikel 3:46 van de Awb dit standpunt dienen te motiveren.

1.2. In het besluit van 1 maart 2012 is over het inreisverbod vermeld dat uit het gehoor van de vreemdeling niet is gebleken van feiten en/of omstandigheden op grond waarvan afgezien zou moeten worden van de uitreiking ervan.

Volgens het proces-verbaal van gehoor van 1 maart 2012 (hierna: het proces-verbaal) heeft de vreemdeling, na te zijn geïnformeerd over het jegens hem op te leggen terugkeerbesluit en inreisverbod, verklaard dat hij nu 16 jaar in Nederland woont, geen paspoort bezit en evenmin ooit een paspoort heeft gehad, uit Marokko komt maar niets met dat land heeft en er ook niet naar terug wil, geen familie heeft maar denkt dat zijn ouders in Israël wonen, eerder de valse naam heeft opgegeven omdat hij Nederland niet wilde verlaten, in 2003 lang in vreemdelingenbewaring heeft gezeten, geen middelen van bestaan heeft en Nederland dus niet kan verlaten, geen vast werk heeft dus ook geen inkomsten en spaargeld en dat hij zich bij de politie heeft aangegeven omdat hij er genoeg van heeft om illegaal te zijn. Het betoog van de vreemdeling dat geen proces-verbaal is opgesteld in het kader van het inreisverbod is derhalve onjuist.

Uit het proces-verbaal blijkt niet dat de vreemdeling kenbaar is gemaakt dat individuele omstandigheden aanleiding kunnen geven tot afzien van het opleggen van een inreisverbod dan wel tot verkorting van de duur van het op te leggen inreisverbod en dat het aan de vreemdeling is dergelijke individuele omstandigheden naar voren te brengen. Evenmin blijkt uit het proces-verbaal dat tijdens dat gehoor enige specifiek hierop gerichte vraag is gesteld. Daardoor heeft de minister eventuele individuele omstandigheden aan de zijde van de vreemdeling niet bij zijn beoordeling en bij de motivering van het besluit van 1 maart 2012 kunnen betrekken. Dit besluit is daarom in strijd met de artikelen 3:2 en 3:46 van de Awb genomen.

De grief slaagt.

1.3. De door de vreemdeling genoemde omstandigheid dat over de wijze van motivering van de duur van het inreisverbod door de verschillende nevenzittingsplaatsen van de rechtbank 's-Gravenhage uiteenlopende uitspraken zouden zijn gedaan, betreft gelet op het overwogene onder 1.1 en 1.2 geen vraag die voor de oplossing van het voorliggende geschil beantwoording behoeft en geeft derhalve geen aanleiding tot prejudiciële verwijzing.

2. Het hoger beroep is kennelijk gegrond. De aangevallen uitspraak dient te worden vernietigd voor zover de rechtbank daarbij het beroep van de vreemdeling gericht tegen het inreisverbod ongegrond heeft verklaard. Doende hetgeen de rechtbank zou behoren te doen, zal, gelet op het hiervoor onder 1.2 overwogene, het beroep van de vreemdeling, voor zover gericht

tegen het inreisverbod, alsnog gegrond worden verklaard en het besluit van 1 maart 2012 in zoverre worden vernietigd wegens strijd met de artikelen 3:2 en 3:46 van de Awb.

3. De staatssecretaris van Veiligheid en Justitie dient op na te melden wijze tot vergoeding van de proceskosten te worden veroordeeld.

Beslissing

De Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State

Recht doende in naam der Koningin:

- I. verklaart het hoger beroep gegrond;
- II. vernietigt de uitspraak van de rechtbank 's-Gravenhage, nevenzittingsplaats Assen, van 4 mei 2012 in zaak nr. 12/7458, voor zover daarbij het beroep tegen het inreisverbod ongegrond is verklaard;
- III. verklaart het in die zaak ingestelde beroep voor zover dat ziet op het inreisverbod gegrond;
- IV. vernietigt het besluit van de minister voor Immigratie, Integratie en Asiel van 1 maart 2012, kenmerk 2764281356, voor zover dat ziet op het inreisverbod;
- V. veroordeelt de staatssecretaris van Veiligheid en Justitie tot vergoeding van bij de vreemdeling in verband met de behandeling van het beroep en het hoger beroep opgekomen proceskosten tot een bedrag van € 1.311,00 (zegge: dertienhonderdelf euro), geheel toe te rekenen aan door een derde beroepsmatig verleende rechtsbijstand.

Aldus vastgesteld door mr. R. van der Spoel, voorzitter, en mr. E. Steendijk en mr. N. Verheij, leden, in tegenwoordigheid van mr. E. de Groot, ambtenaar van staat.

w.g. Van der Spoel
voorzitter

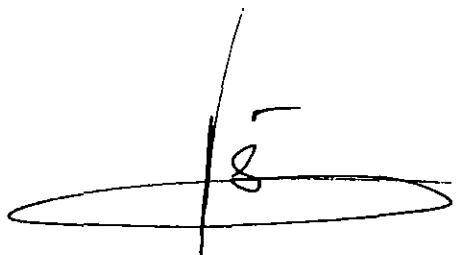
w.g. De Groot
ambtenaar van staat

Uitgesproken in het openbaar op 9 november 2012

210.

Verzonden: 9 november 2012

Voor eensluidend afschrift,
de secretaris van de Raad van State,

A handwritten signature in black ink, consisting of a large, stylized 'V' and 'S' intertwined, with a horizontal line across the middle.

mr. H.H.C. Visser